

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

14. Sancti dæmonem in alios sæuientem impetrantes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

isti, quod accusent Mundi gubernatorem. Digni sunt hac poena, in qua Deum ludunt. Ludunt autem, si petunt, quod nolunt impetrare.

XIV.

Andoenus
Rhotoma-
gensis præsul
in vita S. Eli-
gij lib. 2. c. 20.

Quanquam etiam bono zelo Sancti leguntur hunc Spiritum præuaricantibus imprecari, vel pro potestate sua etiam immisisse, in iustam peccati poenam, ac emendationem. S. Eligius Nouiomensis Episcopus, viderat à suis subditis, in natali die S. Petri, impios quosdam ac superstitiosos chorearum ritus celebrari. Eos, pro officio suo, volebat esse abrogatos. Vfus argumentis; surdi fuerunt. Vfus est imperijs; quasi saxum fuere immobiles. Utq; plerumque est inemendabilis pertinax consuetudo, cum corrigi deberent, facti sunt longè insolentiores. Vltimum remedium petijt à Deo Eligius, vt in eos animaduheret. Petijt, impetrauit. Mox enim amplius triginta (alij quinquaginta numerant) obsessi sunt à spiritibus immundis. Tremuerunt hoc tam diro spectaculo reliqui, & sociorum miserti Sanctum virum rogauerunt, vt eos hoc supplicio liberaret: quibus respondit: *Experiantur prius, cui seruire elegerint.* Perdurauit ea vexatio, per solidum annum. Verrente anno, ac natali S. Petri demum redeunte, intolerabili illa tortura sunt liberati. Ita plebeia petulantia minimè plebeo modo, & chorea choreis ipsis punita est. Castigata quoque ad eundem modum militaris licentia legitur, apud Magnū Gregorium. Siquidem *Valeria prouinciam Longobardis intrantibus, ex monasterio reuerendissimi viri Equitij in prædicto oratorio ad sepulchrum eius monachi fugerunt. Cumq; Longobardi sanientes oratorium intrassent, coeperunt eosdem monachos foras trahere, eos aut per tormenta discernerent, aut gladijs necarent; quorum vnus ingemuit, atque acri dolere commotus clamauit: Heu, heu, Sancte Equitij, placet tibi, quod trahimur, & non nos defendis? Ad cuius vocem protinus sanientes Longobardos immundus spiritus inuasit. Qui corruentes in terram tam diu vexati sunt, quousque hoc cuncti, etiam qui foris erant, Longobardi cognoscerent, quatenus locum sacrum temerare ulterius non auderent. Utinam, hoc tempore, Equitij hæc potestas etiam alijs Diuis concederetur, quorum templa quotidie violantur! Sed ea, pro dolor, est militaris disciplina,*

S. Gregor. l. i.
dial. cap. 4.

disciplina, ut milites ipsi diabolorum vice fungi videantur. Ceterum non est nouum, si sanctis aliquando hæc potestas datur, cum, ut supra vidimus, etiam Corinthium Paulus tradiderit Satanæ in interitum carnis, ut Spiritus saluus fieret; ut alibi Hymenæum quoque & Alexandrum, ob blasphemias. Accusatis enim ijs, qui circa fidem naufragauerunt; addit: ex quibus est Hymenæus, & Alexander: quos tradidi Satana, ut discant non blasphemare. Quæritur, quid sit tradere Satanæ? Respondetur, eos qui excommunicantur tradi Satanæ, qui extra Ecclesiam regnat, eoque ipso excommunicatos, tempore Apostolorum, solebat in anima, & in corpore affligere. Dum enim orationibus, suffragijs, sacrificijs, sacramentis, societate Christi atque Ecclesiæ, diuinâque protectione, & pastorali cura alijsque bonis priuabantur, ita tyrannidi & incurfibus demoniorum exponebantur, ut in eos magis quam antè grassarentur, ægritudine corporis, vulneribus aut plagis, quasi possessos, hoc est enim in interitum carnis tradere. Quemadmodum profeta, cum S. Ambrosius quendam Satanæ tradidisset, eodem momento eum abripiens discerpere cœpit.

Quod si mortales hoc rectè fecerunt, cur non & Diuinitates, eodem vindice vterentur, ad honorem suum defendendum? Enimuerò vsi sunt. Luculentus testis est Gregorius Turonensis, apud Tricassinorum Campaniæ urbem templum fuisse, in quo S. Lupi ossa condita fuerunt. Ad illud templum Mauri cuiusdam seruus confugit, quem asssecutus herus in S. Lupum verba blasphema euomuit, qui extemplo diuinam ultionem sensit. Quippe lingua, qua dira verba effudit, obruit; & Tartareo enthusiasmo agitatus horrendum mugire, totamque clamoribus inconditis ædem replere cœpit, tertiaque die, cum grauissimo cruciatu, vitam finiuit. Ut Matris quoque suæ honorem defenderet Christus, ad eundem modum in illam blasphemos puniuit. Nam, ut post Cedrenum Baronius memorat, aliquando Græci in domo cuiusdam prandentes, eò prolapsi sunt, ut in Virginem Deiparam conuitia & execrationes iacerent. Horum aliqui illico à malis spiritibus correpti poenas dederunt. Diabolicum crimen est, blasphemare; jure

PPPPP igitur

1. Cor. 5. 5.

1. Tim. 1. 20.

Theodor. in 1. Timoth. 1. v. 20. & S.

Ambros. ib.

Paulin. in vita S. Ambrosij.

XV.

S. Gregorius Turonens. c. 67 de Gloria Confess.

Baron. to. 7. An. Christi 630.